

РЕШЕНИЕ

№ 2951

гр. София, 15.06.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 14 състав, в публично заседание на 08.06.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Пламен Горелски

при участието на секретаря Илияна Янева и при участието на прокурора Моника Малинова, като разгледа дело номер **14009** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс, вр. чл. 1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди.

Делото е образувано по искова молба, вх. № 38191/16.12.2019 г. от адвокат – пълномощник на С. З. Г., Областна дирекция на МВР – Б., за обезщетяване на имуществени вреди – сумата от 700 лева, представляваща заплатено възнаграждение на Адвокатско дружество „Д. и З.“, за оказване на правна защита и съдействие пред Районен съд – Царево, във връзка с обжалване на издадено от началника на РПУ – МВР, [населено място] постановление № 18-0302-000380/13.09.2018 г., заедно със законната лихва от датата на предявяване на иска (16.12.2019 г.), до окончателното изплащане на сумата. Наказателното постановление е отменено от Районен съд – Царево с Решение № 146/12.11.2019 г., по НАХД № 206/2019 г.

В съдебното производство ищецът не се явява. Представяван е от адвокат С. Д., които: поддържа исковата молба; не ангажира доказателства, освен приложените към исковата молба, налични и в делото на РС – Царево; претендира възстановяване на разноските за водене на делото, съгласно списък.

Упълномощеният от ответника – Областна дирекция на МВР - Б. юриконсулт не се явява. Представил е писмен отговор, посредством който заявява, че: оспорва исковата молба; намира заплатеното на адвоката възнаграждение от 700 лева за прекомерно високо; възразява за прекомерност и на претендираното за настоящото дело адвокатско възнаграждение от 400 лева.

Прокурорът при Софийска градска прокуратура дава заключение за основателност на исковата молба, но намира за прекомерно висок размера на адвокатското възнаграждение, което се претендира за като обезщетение за имуществени вреди.

С протоколно определение от 08.06.2020 настоящият Съд присъедини изисканото от РС – Царево НАХД № 206/2019 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – ГРАД, съобразявайки заявените с исковата молба претенции, доводите на страните и доказателствата по делото, приети без оспорване от ответника, приема за установено от фактическа страна следното.

С Наказателно постановление № 18-0302-000380/13.09.2018 г., на ищеца С. Г. е наложено административно наказание „глоба“, в размер на 50 лв. (петдесет лева) и е била лишена от право да управлява МПС, за срок от един месец, на основание чл. 175, ал. 1, т. 1, предл. първо от Закона за движението по пътищата. Наказателното постановление е оспорено от С. Г., пред Районен съд - Царево, който го отменил с Решение № 146/12.11.2019 г., по НАХД № 206/2019 г. Въззивното решение не е обжалвано и съответно е влязло в законна сила на 30.11.2019 г.

Ищецът претендира и твърди, че за осъществена защита и процесуално представителство, във връзка с Наказателно постановление № 18-0302-000380/13.09.2018 г. е заплатил възнаграждение на Адвокатско дружество Адвокатско дружество „Д. и З.“ за оказване на правна защита и съдействие пред РС – Царево, в размер на 700 лева, видно от приложения по НАХД № 206/2019 г., на л. 8 договор за правна помощ. Именно тази сума представлява цената на иска за обезщетяване на имуществени вреди, заедно със законните лихви, такак, както е заявено - от датата на завеждане на исковата молба пред Административен съд София-град – 16.12.2019 г.

Ответникът отрича претендираното право на обезщетяване, съображения за което е изложил в писмения отговор, за който стана дума по - горе.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – ГРАД, след анализа на доказателствата и на доводите на страните, формира следните правни изводи по същество.

Така предявеният иск е процесуално допустим за разглеждане, по реда на Глава единадесета „Производства за обезщетения“ АПК, вр. чл. 1 от Закона за отговорността на Държавата и общините за вреди.

Безспорно е, че Наказателно постановление № 18-0302-000380/13.09.2018 г., издадено от началника на РПУ – Ц., при ОД на МВР – Б. е било отменено, считано от 30.11.2019 г., предвид направеният върху съдебното решение надлежно удостоверяване. Съдът приема за установено и доказано също, че ищецът Г. е заплатила на адвокатското дружество, за защита и процесуално представителство по НАХД № 206/2019 г. на РС – Царево 700 лв. (седемстотин лева). Плащането от страна на ищеца се установява от наличния и цитиран по – горе договор за правна помощ, в който изрично е отбелязано, че сумата е платена/получена. Съдът не намира основания да дискредитира доказателствената стойност на този договор, относно заплащане на сумата.

Исковите за обезщетяване на вреди, причинени на граждани или юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействие на административни органи и длъжностни лица се разглеждат по реда на Глава единадесета АПК (чл. 203 и сл.), а за неуредените въпроси за имуществената отговорност се прилагат разпоредбите на Закона за отговорността на държавата и общините за вреди. Чл. 1 ЗОДОВ постановява, че Държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани

и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия и бездействие на техни органи и длъжностни лица, при или по повод изпълнение на административна дейност, като исковите се разглеждат по реда на Административнопроцесуалния кодекс. За да възникне правото на иск по този ред, респ., за да бъде доказана основателността на такъв иск задължително е необходимо наличието на следните предпоставки, които следва да са в кумулативна връзка: незаконосъобразен административен акт или действие/ бездействие на орган или длъжностно лице на Държавата; причинена вреда - имуществена и/или неимуществена; пряка и непосредствена причинна връзка между незаконосъобразния акт, действието или бездействието, и настъпилата вреда. Условие за допустимост на иска (чл. 204, ал. 1 АПК) е административният акт да бъде отменен по съответния ред. С Тълкувателно постановление № 2/19.05.2015 г. на ВКС и ВАС се прие, че исковите за вреди от незаконосъобразни наказателни постановления, действия и бездействия по налагане на административни наказания са родово подсъдни на административните съдилища. Според Тълкувателно решение № 1/15.03.2017 г., по тълк. дело № 2/2016 г. на ОСС от ВАС, „при предявени пред административните съдилища искове по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ за имуществени вреди от незаконосъобразни наказателни постановления изплатените адвокатски възнаграждения в производството по обжалването и отмяната им представляват пряка и непосредствена последица, по смисъла на чл. 4 от този закон“. В мотивите на същото тълкувателно решение е прието още, че: „делата за обезщетения по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ са искиви производства, те се развиват по правилата на ГПК, доколкото материята не е уредена от АПК, и в тях страните могат да представят всички относими доказателства в подкрепа на твърденията си, да навеждат всякакви доводи в тяхна защита, да правят възражения и да се защитават с всички допустими от закона средства. Цитирайки ТП № 2/19.05.2015 г. на ВКС и ВАС, и ТР № 1/15.03.2017 г. на ВАС, настоящият съдебен състав отговаря и на част от възраженията на юрисконсулта на ответника, определяйки ги като неоснователни. Съдът намира дефинираната по – горе в решението искова претенция за основателни и доказани, понеже са налице в кумулативна връзка всички елементи от фактическия състав на чл. 203, чл. 204 АПК и чл. 1 ЗОДОВ. Заплатеното възнаграждение за адвокатска защита, срещу издаденото от началника на РПУ – Ц., при Областна дирекция на МВР – Б. Наказателно постановление № 18-0302-000380/13.09.2018 г. представлява имуществена вреда за ищеца, която е в пряка и непосредствена причинна връзка с незаконосъобразното постановление, отменено от РС – Царево с влязло в законна сила на 30.11.2019 г. Решение № 146/12.11.2019 г., по НАХД № 206/2019 г. В същото време Съдът приема, че заплатеното адвокатско възнаграждение от 700 лева не е съобразено с разпоредбите на чл. 18, ал. 2, вр. чл. 7, ал. 2 от Наредба № 1/2004 г. на Висшия адвокатски съвет, за минималните размери на адвокатските възнаграждения, в редакциите, преди да бъде постановено Решение № 5419/08.05.2020 г., в сила от 15.05.2020 г. Според разпоредбата на чл. 18, ал.2 от Наредба № 1 за минималните размери на адвокатските възнаграждения, в относимата за случая редакция, „за процесуално представителство, защита и съдействие по дела срещу наказателни постановления, в които административното наказание е под формата на глоба, имуществена санкция и/или е наложено имуществено обезщетение, възнаграждението се определя по правилата на чл. 7, ал. 2 върху стойността на санкцията, съответно обезщетението, но не по-малко от 300 лв.“. Процесният случай попада в хипотезата на чл. 7, ал. 2, т. 1 – при интерес до 1 000 лева – триста лева. С

отмененото НП № 18-0302-000380/13.09.2018 г. е била наложена глоба от 50 лева, поради което, макар и да е било постановено лишаване от право, заплатеното на Адвокатско дружество „Д. и З.“ възнаграждение от 700 лева се явява прекомерно, вкл. и с оглед действителната фактическа и правна сложност на казуса. Това възнаграждение е повече от два пъти по – високо, от определения към датата на сключване договора за правна помощ минимален размер от 300 лева. Изложеното в мотивите на ТР № 1/15.03. 2017 г. по тълк. дело № 2/2016 г. на ВАС становище („възражението по чл. 78, ал. 5 ГПК за прекомерност на платения адвокатски хонорар при несъответствие с действителната фактическа и правна сложност на делото и възможността на съда да го намали до минималния такъв, определен от наредбата по чл. 36, ал. 2 от Закона за адвокатурата, е действително една от възможностите на страната, в случая държавата, да защити правата си и да не позволи на ответната страна да бъде присъден хонорар, несъответстващ на критериите на този член от закона - „справедлив и обоснован“) следва да бъде разбирано и тълкувано в смисъл, че Съдът може да намалява размера на адвокатското възнаграждение тогава, когато е било определено значително над минималния размер. Предвид изложеното Съдът приема, че искът е основателен и доказан, но размерът на обезщетението следва да бъде намален до размер от 400 лева, тъй като такъв размер се явява справедлив и обоснован (чл. 36, ал. 2, изр. второ ЗА), от гледна точка размера на санкцията, и реалната фактическа, и правна сложност на защитата пред РС – Царево. Върху тази сума ответникът дължи и лихви за забава, който, предвид заявената с исковата молба претенция следва да се начисляват от датата на завеждане на исковата молба – 16.12.2019 г., до окончателното изплащане.

Така очертаният изход на спора определя като принципно основателна (чл. 10, ал. 3 ЗОДОВ) и претенцията на ищеца, за възстановяване на разноските за водене на делото: държавна такса 10 лева и адвокатско възнаграждение (договор на л. 7 от настоящото дело). При наличие на изрично възражение, по смисъла на чл. 78, ал. 5 ГПК от страна на ответника, като взе предвид и вече изложените мотиви, досежно размера на възнаграждението по НАХД № 206/2019 г. на РС – Царево Съдът приема, че размерът на платеното на Адвокатско дружество „Д. и З.“ възнаграждение от 400 лева за правна защита и съдействие по адм. дело № 14009/2019 г. също е прекомерно висок, съразмерно уважената част от иска. С оглед на това Съдът приема за справедливо да присъди разноски за адвокатско възнаграждение, в размер на 300 лева, съразмерно на уважената част от иска.

Водим от горните мотиви и на основание чл. 172, ал. 1, ал. 2, чл. 172а, вр. чл. чл. 203 – 205 АПК, вр. чл. 10, ал. 3 ЗОДОВ, Административен съд София - град, 14^{-ти} състав

Р Е Ш И:

ОСЪЖДА ОБЛАСТНА ДИРЕКЦИЯ НА МВР – Б. да заплати на С. З. Г. - ЕГН: [ЕГН] обезщетение за имуществени вреди, в размер на 400 лв. (четирисотин лева), представляващо заплатено възнаграждение на Адвокатско дружество „Д. и З.“, за защита по НАХД № 206/2019 г., по описа на Районен съд – Царево, срещу издадено от началника на РПУ – Ц. Наказателно постановление № 18-0302-000380/13.09.2018 г., заедно със законната лихва върху тази сума, считано от 16.12.2019 г., до окончателното изплащане на обезщетението.

ОТХВЪРЛЯ исковата молба, вх. № 38191/16.12.2019 г. от С. З. Г., против Областна дирекция на МВР – Б. за размера над 400 лв. (четиристотин лева), до претендирания размер от 700 лв. (седемстотин лева).

ОСЪЖДА ОБЛАСТНА ДИРЕКЦИЯ НА МВР – Б. да заплати на С. З. Г. - ЕГН: [ЕГН] разноските за водене на настоящото дело и заплатеното възнаграждение за един адвокат, в общ размер на 310 лв. (триста и десет лева).

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд, в 14 - дневен срок от съобщаването.

СЪДИЯ: